

Wat een geluk!

Och wat was ik gelukkig. Gelukkiger dan dit bestond niet. Het was dan ook als een donderslag bij heldere hemel toen het dertigersdilemma toesloeg, daar op die mooie plek in het zuiden van ons land. Hoe kon ik me zo vergissen? Mijn besluit stond vast: Nooit zou ik me nog een keer zo laten meesleuren door de liefde.

Nee, vanaf nu zou ik voor altijd met beide benen op de grond blijven staan. Met een nuchtere houding en een stenen muur om me heen gemetseld. Jaren gingen voorbij en wat voelde ik me gelukkig. Hier alleen in mijn eigen veilig gecreëerde omgeving. Niemand die me zou kunnen raken. Er kwam wel eens iets voorbij, maar knappe jongen die deze muur kon laten instorten en binnendringen. De liefde had me bedrogen en als ik om me heen keek zag ik weinig geluk. Verhalen over gebroken huwelijken, mislukte relaties, laat staan die over samengestelde gezinnen. Nee, dat ging mij niet nog een keer gebeuren. Tot op die ene dag, daar aan de waterkant, ik door mijn stenen muur keihard geraakt werd in mijn hart. Ik worstelde er op los met cupido. Hoe kon hij me dit aandoen? Uiteindelijk gaf ik me gewonnen en viel als een blok..... Er was alleen één maar.... Hij was papa van twee meiden!

Met vallen en opstaan baande ik me een weg van een gelukkig singlebestaan naar een gezinsleven met twee kinderen. Relativerend en flexibel bewoog ik mee. Hoe moeilijk kon het zijn? Na een lange dag, beroofd van mijn energie door de kinderen was er altijd nog mijn escape. Daar naar die mooie plek. Zodra ik de deur openmaakte viel er een last van mijn schouders. Geen gekrijs om me heen van kinderen, die krioelden als mieren in de meest verschrikkelijke plek op aarde: de

binnenspeeltuin. Geen gejengel of gehuil en geen honderd keer in een uur tijd 'Irma' horen. Nee, niks van dat alles, behalve doodse stilte. Me, myself and I, op de bank met een kop thee en een grote reep chocolade en niemand die tegen me zei; 'zou je dat nu wel doen?,' met een afkeurende blik gericht op mijn buik.

Het is op die momenten, als de meiden boven liggen te slapen en mijn man een avondje op stap is, dat ik overvallen word door de stilte om me heen en terugdenk aan die lang vervlogen tijd. Die tijd alleen waarvan ik dacht dat ik gelukkig was. Inmiddels weet ik wel beter. Nu heb ik niet één, maar drie liefdes! Kan het nog gelukkiger?

“De liefde had me bedrogen en als ik om me heen keek, zag ik weinig geluk.”

IRMA HUIS IN 'T VELD

Werd op 2 mei 1981 geboren in Sittard. Werkt als adviseur communicatie. In mei 2020 bracht ze haar boek: 'Plusmama ben je niet, dat word je' uit en lanceerde het platform plusmama.nl. Samen met haar man woont ze in Echt-Susteren en is ze trotse plusmama van twee meiden, Renske (10) en Robin (8). In 2021 verwacht ze haar tweede boek uit te kunnen brengen.